

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ความเมตตาพาพยุง

สรุปทองคำและดอลลาร์ที่จังหวัดร้อยเอ็ด วันที่ ๒๕-๒๖ มกรา ๕๖ ทองคำได้ ๔ กิโล ๕๐ บาท ๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๑๘ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากการมอบวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๕๕ เวลานั้นได้ทองคำเพิ่ม ๑๐๐ กิโล ๑๑ บาท ๘๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐๗,๒๘๐ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ ๕,๖๕๙ กิโล

เรื่องเห็นใจคนตามขั้นตามภูมิของคนเราเห็นใจ แต่เวลามันจะตายจริง ๆ ทนไม่ไหวจริง ๆ มันก็เผ่นเท่านั้นจะว่าไง นั่นละพากันสร้างความคิดให้ตื่นะ เดี่ยวนี้เวลานี้ความคิดเราเรียกว่าแทบไม่มี ก็ยังมีขึ้นดีอันหนึ่งมันมีเงื่อนไขอยู่ มีหวัง ๆ เช่นอย่างเรามองเห็นครูบาอาจารย์มีความเคารพเลื่อมใส ท่านมาอยากกราบอยากไหว้ นี่เป็นความคิดของเรา ที่นี้ต่อเข้าไปอีกก็เรียกว่า ความคิดของเรายังไม่พอ ยังขาดตกบกพร่องมาก เราจึงต้องเสาะแสวงหาความคิดให้เพิ่มเข้า ๆ เป็นลำดับ ถ้าความคิดพอแล้วพอหมด เป็นอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านพอหมด พอ ๆ ๆ ตลอด นี่คือหาความคิดจนกระทั่งพอ หาความชั่วหาเท่าไรก็ไม่พอ ตั้งแต่เวลามันเป็นกิเลสตัวเป็นเหตุให้ทำชั่วมันก็ไม่พอ ทำสัตว์โลกให้หิวตลอดเวลา ๆ ไม่มีคำว่าพอเลยคือกิเลส อันนี้จะไม่พอ ลงถึงแดนนรกมหาวะจี้ก็ยังไม่พอ ยังหมุนกันไปหมุนกันมา มันต่างกันอย่างนี้

ถ้าธรรมแล้วพอ ถึงขั้นพอ ๆ เลย แม้แต่การบำเพ็ญก็ยังมีเป็นระยะ ๆ พอเป็นระยะ ๆ แต่กิเลสไม่มีคำว่าระยะ ไม่พอตลอด ๆ เพราะฉะนั้นการเกิดตายของสัตว์โลก จะมากก็กลับก็กลับก็ไม่พอ ต้องหมุนกันอยู่อย่างนี้ตลอดไปเพราะกิเลสไม่ให้พอ กิเลสตั้ง กิเลสลากเข็นอยู่อย่างนี้ตลอด จะเอาพอมมาจากไหน

เราไปคราวนี้ไปคืนหนึ่ง แต่หนักมากทีเดียว พอไปถึงก็พอดีขึ้นธรรมาสน์ เทศน์ก็ชั่วโมง ๑๗ นาที เหนื่อยมาก ไปตามโครงการ เมื่อเรารับเขาแล้วก็ต้องไปตามนั้น ลงจากธรรมาสน์บับแล้วก็ไปอีกอำเภอโพธิ์ชัย ไปนี้จะว่าเทศน์หรือไม่เทศน์ก็แล้วแต่ มันเหนื่อยพอแล้ว ไปก็พูดสอนไปเรื่อย ๆ สอนประชาชนมาก อยู่ในป่านั้นก็มาก วัดนั้นมันเนื้อที่ดูว่าหกเจ็ดร้อยไร่หรือว่าไร่ เริ่มสร้างวัดกันมา นี่ก็เทศน์สอน พอเสร็จแล้วก็กลับมาโพหนองเข้าพักวัด พอทุ่มครึ่งก็ไปที่ศาลา คนเต็ม แน่นหมดเลย ศาลาใหญ่ ๆ นี่แน่นเลย พระก็มาก นี่ละมันจะตายจริง ๆ เหนื่อยมาก เราไปกราบพระเสร็จแล้วที่ศาลาใหญ่ หันหน้าไปก็เริ่มขึ้น

เลยตลอด เทศน์สอนพระละมาก เพราะประชาชนเขาท้องจะแตกแล้ว กินมากจนท้องจะแตก พระทิวโหยมาก ไม่ค่อยได้ยินได้ฟังอรรถธรรมจากครูจากอาจารย์ เฉพาะภาคปฏิบัติ นี่รู้สึกทิวโหยมากพระกรรมฐาน นี่ละพอเราไปเข้ากราบพระประธานเสร็จแล้วหันมานั่งก็เริ่มเลย เพราะพระกรรมฐานมีมาก แถวนั้นมากกันทั้งนั้น ลูกศิษย์ท่านศรี พระมากมาย เราก็สงสารสงเคราะห์ พอขึ้นไปก็เริ่มเทศน์ อันนี้ชั่วโมง ๑๑ นาที มีแต่หนัก ๆ ทั้งนั้น เราเหนื่อยพอแล้ว เทศน์ถึง ๓ กัณฑ์

พอฉันเสร็จออกจากนี้ก็เดินทางไปเลย ออกจากนี้เขาก็นิมนต์เข้าไปที่ร้อยเอ็ด จำเป็นต้องไปร้อยเอ็ด จากนั้นก็บ๊อบอกโพนทอง สถานที่ของงานเขา ถึงไม่มีเวลานะ ไปทั้งวันเหนื่อยมากจริง ๆ ๓ ทุ่มกว่าละมั้ง ติดต่อกันเรื่อยจนกระทั่งถึง ๓ ทุ่มจึงได้ออกมาจากศาลามาพักนิดหน่อย โห้ มันจะตายจริง ๆ นะไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เหนื่อยเอามากที่สุดทีเดียว เราพยายามชวนชวายนหาสมบัติทั้งหลายเข้าสู่คลังหลวง ให้พี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ เราเป็นหัวหน้าหา เพราะฉะนั้นมันจึงมาหนักที่หัวหน้าผู้พาก้าวเดิน พาคิดพาอ่านทุกสิ่งทุกอย่าง นอกจากนั้นยังทางด้านวัตถุอีก ชวนชวายนวัตถุเข้าสู่หัวใจของชาติ แนะนำสั่งสอนจิตใจซึ่งเป็นเจ้าของของหัวใจของชาติอีก

เรื่องจิตใจนี้เป็นของสำคัญ หนักทั้งสอง ทางด้านวัตถุเงินทองข้าวของก็หนัก ทางด้านจิตใจสอนคนให้เข้าอกเข้าใจในวิถีปฏิบัติต่อสมบัติของตนและของชาติก็หนัก มันลำบากนา ทองคำเราก็ได้ค่อนข้างไปแล้วละ คิดว่าคราวนี้จะค่อยก้าวเร็วกว่าแต่ก่อน เพราะวางจุดหมายไว้เรียบร้อยแล้ว อย่างอื่นอย่างใดก็ไม่ค่อยมีภาระอย่างอื่น ก็มีแต่จะมุ่งทองคำ ๆ ดอลลาร์เป็นคู่เคียงกันไป สำหรับเงินสดได้มาเท่าไรก็ทั้งช่วยชาติ ทั้งแยกเข้าคลังหลวง มันก็ไปด้วยกันอันนี้ ความมุ่งให้ถึงจุดก็คือทองคำ ต้องมุ่ง ที่นี้บรรดาลูกศิษย์ก็คงเห็นใจ เพราะเรามุ่งใส่จุดนั้นคือทองคำ เพราะได้ประกาศแล้วจะให้ได้จุดนั้น คนทั้งประเทศประกันตัวเข้าสู่จุดนั้นหมดเลย ให้ได้มีความสง่าราศีแน่นหนามั่นคงอบอุ่นแก่ชาติไทยของเรา ให้สงบร่มเย็นด้วยความมีชื่อมีแป มีหัวหน้า มีทั้งชาติ มีทั้งศาสนา ต่างพยุกันเข้าเวลานี้

ทางบ้านเมืองก็หนักมาก เราเห็นใจเหมือนกัน ทางศาสนาคือฝ่ายของเรานี้ก็หนักไปอีกทางหนึ่ง แต่หนักเพื่ออุ้มชาติ ไม่ได้หนักเพื่อก่อความเสียหายเผาชาติเผาศาสนา หนักด้วยความพยุอุ้มชูขึ้น เอ้า หนักก็พากันหนักเถอะไม่เป็นไร หัวหน้าเราหนัก ทางศาสนาก็คือเราหนัก ทางบ้านเมืองก็คือนายกหนัก แต่หนักแล้วก็ให้เล็งดูเจตนาและการชวนชวายน

ของหัวหน้าก็แล้วกัน ให้ต่างคนต่างบิน ตั้งแต่สัตว์เขายังมีหัวหน้า ไม่มีหัวหน้าแหลกหมด หัวหน้าที่ดีก็เจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคง หัวหน้าเลวก็จมไปด้วยกัน

นี่เราก็เป็นที่แน่ใจ เพราะเราพิจารณาโดยธรรม เราไม่ได้พิจารณาเพื่อเหยียบย่ำทำลาย เอนทางโน้นเอียงทางนี้เราไม่มี ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ตรงไปตรงมา เพราะฉะนั้นสิ่งใดที่เราเข้าใจว่าผิดแล้วเราจะไม่แสดง เราจะไม่พาก้าว เราจะพาก้าวแต่เห็นว่าถูกต้องเรียบร้อยแล้ว แล้วก้าวออก ๆ นี่เราก็ได้พิจารณาแล้วว่า นายกร่างนี้หนักมากนะ เวลาหนักมากทีเดียว พยายามพุง ไม่ใช่ของเล่นด้วยนะ นายกร่างดีกว่าเราถึงเรื่องการพูด เรื่องการพูด พูดบ่อย ๆ ดีคนนั้นดีคนนี่คือเรา ก็ธรรมะนี่เข้าใจไหม อันนั้นท่านเป็นฝ่ายบ้านเมือง ท่านก็ไปเรียบ ๆ ของท่าน เราเป็นฝ่ายธรรมะดีโน้นดีนี้ เพราะลูกศิษย์เรามันดีก็ตีไปละซี นี่ละต่างกันตรงนี้ นาน ๆ ท่านจะออกรับที่หนึ่ง เรามันอยู่รอบด้าน ตีอยู่ทุกวันตลอดเวลา อยู่วงแคบก็ตีแคบ อยู่วงกว้างก็ตีกว้าง แต่เรื่องเจตนาเป็นอันเดียวกัน พุง ตีมาก ตีน้อยตีตึงขึ้น

ทางโลกตีแบบหนึ่ง ทางธรรมตีแบบหนึ่ง ทางโลกเรียบ ๆ ทางธรรมตีหนักเข้า ๆ แหละ เราจะพยายามให้บ้านเมืองเราพอลืมหลืมตาอ้าปากได้แล้วเราก็หายห่วง เราพูดอย่างที่พูดแล้ว นี่ก็เหมือนกันตรงแนวเลยไม่เป็นอื่น เราห่วงเพียงเท่านั้นนอกนั้นเราไม่มีในโลกสามแดนโลกธาตุนี้เราไม่มีอะไร ก็มาห่วงพี่น้องชาวไทยเรานี่ เท่ากำปั้นนี้ก็ห่วงแล้ว ต้องได้พุงกันอยู่อย่างนั้น ส่วนโลกทั่ว ๆ ไปเราก็กระจายไปทั่ว อันนั้นก็เป็นอันหนึ่ง ที่จุดเฉพาะจำเป็นที่จะต้องได้ยกได้อุ้ม มันเฉพาะนี้ก็จะต้องได้หมุนกันอยู่อย่างนี้ มันถึงหนักมากนะเรา ไปที่ไหนไม่ใช่เล่น ๆ นะหนักจริง ๆ แต่เราเรื่องความเมตตา มันครบอยู่แล้ว หนักขนาดไหนก็พยายามบึกบึนไปอย่างนั้น ด้วยความเมตตาพาพุง โดยเฉพาะเรื่องธาตุเรื่องชั้นมันจะตายจริง ๆ บางวันบางเวลานี้ แหม ทุกข์มากจริง ๆ จนถึงขนาดหายใจแฉ่ม ๆ ที่เดียว มันอะไรก็ไม่รู้

ขอให้พี่น้องทั้งหลายนำธรรมไปติดแนบในหัวใจนะ อยู่ในบ้านในเรือนอย่าลืมธรรม ให้เข้าแทรกอยู่เสมอ ถ้าธรรมเห็นห่างเมื่อไรแล้วไฟไฟจะเข้านะ กิเลสรุมล้อมอยู่ตลอดเวลาเราไม่รู้ พาให้เราติดเราตื่น ตื่นเพื่อหวังของกิเลสที่จะมาทำลายเรานั้นแหละไม่ใช่อะไร เราต้องมีธรรมเป็นเครื่องยับยั้ง เป็นเบรกห้ามล้อ เป็นคันเร่ง หน้าทีการงานที่จะเป็นผลเป็นประโยชน์ ให้ทำด้วยความขยันหมั่นเพียร อดทน นี่เรียกว่าธรรม ถ้าสิ่งใดที่ไม่ดีให้ปิด ๆ ฝืนใจขนาดไหนต้องปิด ไม่ปิดไม่ได้ เหมือนไฟถ้าให้เข้ามาติดตัวแล้วเป็นเผาเลยแหละ กิเลสก็เหมือนกันให้พากันระมัดระวัง

พระพุทธเจ้าทรงพยายามทำความดีมาตั้งแต่เริ่มสร้างพระบารมี หนักขนาดไหนเราเอามาเทียบกับเราซี กว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้านี้ โธ ฟังซินะ ครั้งพระองค์เสด็จลงมาจากชั้นดาวดึงส์ ในตำราบอกไว้อย่างชัดเจน ใคร ๆ ก็กระหึ่มยืมย่องอัศจรรย์พระพุทเจ้า แล้วก็ปรารถนาพุทธภูมิ เป็นพระพุทธเจ้า เป็นล้าน ๆ ปรารถนาพุทธภูมิ เพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้า แต่เวลาพระองค์รับสั่ง เออ การปรารถนาก็เป็นความดีงาม ดี ว่าอย่างนั้นนะ เรื่องความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเป็นเจตนาที่ดี เป็นความปรารถนาที่ดี ได้ผลตามกำลังของตน แต่ที่จะให้ได้เป็นพระพุทธเจ้าจริง ๆ ในจำนวนเหล่านี้อย่างมากไม่เลย ๒ คน ฟังซิ เป็นล้าน ๆ อย่างมากไม่เลย ๒ คน

ท่านก็ชมเชยเรื่องความปรารถนาเหล่านี้เป็นบุญเป็นกุศล ไม่ถึงโน้นได้แค่นี้เอาความหมายก็ว่าอย่างนั้น อย่างมากก็ ๒ คน นั่น ฟังซินะ ยากไหมความเป็นพระพุทธเจ้า นี้พระองค์เองซึ่งเป็นผู้ทรงปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้ามาแล้ว และได้เป็นพระพุทธเจ้าเห็นผลมาหมด เวลาตรัสรู้แล้วพิจารณาย้อนหลังถึงการบำเพ็ญเพียรทางพระโพธิญาณ เพื่อเป็นพระพุทธเจ้านี้ยากขนาดไหน นานขนาดไหน พระองค์จึงจับปุบเอาอันนั้นออกมาพิจารณาดูสัตว์โลกที่ตะเกียกตะกายปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ท่านก็ชมเชยอนุโมทนาในความปรารถนาของท่านเหล่านั้น ก็เป็นบุญเป็นกุศลถึงขั้นของความพอดีพอดีกับกำลังของตน ครั้นไปแล้วมันก็ค่อยหมดไป ๆ สุดท้ายอย่างมากที่สุดก็เพียง ๒ คนท่านว่า เรียกว่ามากที่สุดนะ ๒ คน แทบไม่ได้นั่นเอง

คนเป็นล้าน ๆ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า แล้วเวลาได้อย่างมากไม่เลย ๒ คน คือพระองค์เทียบกับพระองค์แล้ว ที่ทำความปรารถนาเหมือนพระพุทธเจ้าเรานี้มากขนาดไหน ล้มเหลว ๆ ต้องประสบกับความยากความลำบากแสนสาหัสไม่มีใครเกินผู้ปรารถนาพุทธภูมิ จนกระทั่งสำเร็จถึงพุทธภูมินี้สุดขีดความยากความลำบาก นี่แหละพระองค์ทรงเอาเรื่องของพระองค์ เล็งญาณปู้บรมุทหมด แล้วมาพิจารณาดูสัตว์ทั้งหลายที่กำลังตะเกียกตะกายปรารถนาพุทธภูมิ จึงได้รับสั่งออกมาว่าอย่างมากที่สุดก็แค่เพียง ๒ คน

นี่ละความยากความลำบาก ท่านทรงปรารถนาพุทธภูมิอุ้มสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป แต่เรานี้เป็นความปรารถนาของลูกศิษย์ตถาคต ไม่ได้มากมายถึงนั้นก็ผ่านพ้นจากทุกข์ไปได้ โองใหญ่ของศาสดาก็เต็ม เราเป็นโองเล็กก็ตาม เราก็พยายามขนน้ำเข้าใส่ตุ่มเล็กของเราให้มันเต็ม เราก็ได้ความสุขความสบายเต็มภูมิของตุ่มน้ำเรานั้นแหละ ให้พยายามอย่างนี้ ถ้าไม่สนใจชวนชวายเป็นก็มีแต่ความเหือดแห้งกันดาร ไปภพใดชาติใดเกิดแต่ละภพละชาติ เสวยทุกข์ตั้งแต่ขณะเกิดจนกระทั่งตาย แล้วต่อภพอีกเกิดความทุกข์อีก ทรมานอย่างนี้

ตลอดไปหาประมาณไม่ได้ ถ้าไม่มีความดีเป็นเครื่องสกัดลัดต้อน ความทุกข์ทั้งหลายจะไม่มี การขาดวรรคขาดตอน ทุกข์ทั้งหลายจะติดต่อกันไปเรื่อย ๆ มีบุญมีกุศลเท่านั้นที่จะตัดความทุกข์ทั้งหลาย มากก็ให้น้อยลง น้อยก็ให้ขาดไปได้

นี่ละให้เราเอาพระพุทธเจ้าเป็นพยานของพวกเรา ทุกข์ยากลำบากตามภูมิของ ศาสดาและภูมิของเราก็อเพื่อความพ้นทุกข์ด้วยกัน ส่วนพระองค์เป็นความพ้นทุกข์ด้วย เป็นศาสดาสอนโลกด้วย เราสอนใครไม่ได้ก็ตาม ขอให้ได้สอนเราให้พ้น ตุ่มเล็ก ๆ ของเรานี้ให้มันเต็มก็พอ เอาตรงนี้นี่ละนะ พยายามบึกบึนแล้วมันก็เป็นไปตามนั้นละ

ความดีความชั่วนี้เป็นหลักตายตัว ท่านเรียกว่า บาปกับบุญเป็นหลักธรรมชาติตายตัว ใครจะลบล้างอย่างไรไม่ได้ ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีไม่ได้ ลบล้างก็มาทำลายตัวเองนั่นแหละ เพราะสิ่งเหล่านี้มี พระพุทธเจ้าจึงดำเนินตามสิ่งที่มี ซึ่งลบล้างไม่ได้นี่แหละ ต้องพยายามละบาปตลอดไป สร้างบุญตลอดไปเหมือนกัน จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทางแล้วก็พ้นทุกข์ได้ เราตามภูมิวาสนาของเราก็อให้พยายามบำรุงรักษาตัวของเรา อย่าให้มันไปมอมแมมในความชั่ว มันจะเป็นไฟมาเผาเราเท่านั้น ไม่มีใครรับนะความชั่ว ใครทำลงไปผู้นั้นรับเต็มตัว ๆ ทั้งความดีความชั่วมีเสมอกันหมด รับเต็มตัวทุกข์เต็มตัว ความสุขความดีก็รับเต็มตัว มีความสุขเต็มตัว นี่ละให้พยายาม

ต้องพยายามฝ่าฝืนนะ ไม่ฝ่าฝืนไม่ได้ เรื่องของกิเลส อะไรที่จะสะดวงสบายมันทำให้ดูตืดมนะ ดูตืดมนะเรื่อย ๆ นั่นละเครื่องล่อของกิเลสทำให้สะดวงสบาย ให้พอออกพอใจไปทางต่ำ แล้วก็ตกลง ๆ ความฝืนนี้เป็นเรื่องของธรรม ต้องฝืนไม่ฝืนไม่ได้ ถ้าฝืนแล้วผลที่ได้จากความฝืนก็คือความสุขความเจริญเรื่อย ๆ นั่น ให้พยายามอดทนนะ พิจารณาถึงเรื่องอดีต พระพุทธเจ้าก็ทรงพิจารณาถึงเรื่องอดีตของพระองค์มาตลอดจนเป็นพระพุทธเจ้า แม้เราตัวเท่าหนูก็พิจารณา เราไม่ได้เอาอดีตอะไรของเราแหละ เราไม่มีความรู้เหมือนภูมิ ศาสดา เราเอาอดีตตั้งแต่อดีตบวชของเรา เป็นฆราวาสตั้งแต่เกิดมาเป็นยังไง ๆ เอามาเทียบ ๆ จิตใจเปลี่ยนแปลงมาอย่างไร การเปลี่ยนแปลงของจิตใจเปลี่ยนแปลงเพราะอะไร มันเปลี่ยนแปลงไปทางชั่วก็เห็น เช่นอย่างการคบคนชั่วโดยเราไม่รู้เนื้อรู้ตัว ชั่วเพียงเล็กน้อยก็เรียกว่าชั่ว จิตใจมันก็มอมแมมไปตามนั้น พลิกมาทางคนดีก็ไปทางดีมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงออกบวช พยายามตั้งแต่ความดีละที่นี้

พอบวชแล้วตั้งหน้าทำความดีล้วน ๆ เลย อันใดที่พระองค์ทรงห้าม เช่น พระวินัยนี้ แม่นยำมากทีเดียว ท่านสอนว่าผิดตรงไหนเป็นไม่ฝืน เรื่องธรรมสุดวิสัย อ่อน คือว่ากำลัง

ของเราอ่อน สติปัญญาของเราอ่อน ไม่สามารถที่จะปฏิบัติธรรมได้ทุกแง่ทุกมุม เราก็ขึ้นไปตามกำลังของเรา ส่วนพระวินัยเอาให้แม่นยำตลอดเลย

เพราะฉะนั้นจิตใจจึงอ่อนตั้งแต่วันบวชมา ไม่เคยสร้างบาปสร้างกรรมด้วยเจตนาเลย มันจึงอ่อนอยู่อย่างนั้น ทีนี้เวลาก้าวออกบวชนี้ ศีลเราบริสุทธิ์แล้วอ่อนตลอด บังใส่ธรรมเลยที่นี้ เอ้า ทีนี้หนักเบาขนาดไหนก็พีดกันเรื่อย ๆ ตอนนี้อยู่ไม่ได้ยอมก่อน แต่ยอมเพื่อจะสู้ สู้เพื่อจะชนะ เอากันเรื่อย ๆ หนัก นี่เราพิจารณาทบทวนถึงเรื่องอดีตเพียงชาติของเราชาติเดียวเท่านั้น เราไม่ได้หมายถึงภพชาติใด ๆ เหมือนศาสดาองค์เอกที่ทรง ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลังได้เท่าไรทั้งหมด เรียกว่า ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ใ้เราไม่ถึงกับนั้น เราเอาตั้งแต่แค่ระลึกได้นี้ เกิดมาเป็นอิตาบัวไปขโมยอ้อยเขา มา เอาแค่นี้ก็เอา ไปขโมยอ้อยเขามา เวลามาเจอเจ้าของเขา อ้าว เด็กเหล่านี้ทำไมสุไปขโมยอ้อยกู่ละ

เขาพูดเรายังขมอยู่นะ พูดเขาไม่มีหน้าบึ้งหน้าเบี้ยวอะไรเลยนะ ก็คือเด็กมันเลยสภาพที่จะหน้าเบี้ยวใส่ว่าไง ดีไม่ดีขบขันด้วยนะ ลากอ้อยออกมา มากี่มาเจอเจ้าของเขาอีก เขาก็ปิดประตูไว้ดีนะ มันลอดได้เด็กมันลอดเข้าไปได้ ออกมาก็ลุดออกมาลากออกมา นี่สภาพนั้นเข้าใจไหม พอออกมาแล้วก็มาเจอเอาเจ้าของอย่างจ้ง ๆ เราไม่ลืม อ้อย.ฝงลิกนะ สวยงามมากนะ ป้าฝ่ายเป็นคนสวยงามมาก กำลังเป็นสาว คักดีเป็นป่าเป็นญาติกัน เด็กเหล่านี้สูทำไมมาขโมยอ้อยกู่ละ โอ้ย.มันแก้แค้นนะ เราก็จำไม่ลืม เอ้ อุบาย คือมันไม่ได้ขโมยด้วยเจตนา นะ คือมันหิวอ้อย มันผ่านไปก็เห็นอ้อยผ่านมาก็เห็นอ้อย มันอยากก็เลยชวนพี่ พี่เราขโมยอ้อยเขากินเถอะนะ ขึ้นแล้วนะขโมยอ้อย พี่ก็ตามเราไปได้ออกมาแล้วก็มาตรงกับเขาพูดว่า เด็กเหล่านี้สูทำไมขโมยอ้อยกู่ละวางั้น มันตอบว่าน่าฟังอยู่ นะ เอ้ ความชั่วนี้มันก็มีอุบายของมันเหมือนกัน

พอเขาว่าอย่างนั้น ผมไม่ได้ขโมยนะป้าว่าอย่างนั้นนะ ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมหิวมาก ผมเห็นอ้อยนี้ทุกวันผมหิวมาก ผมก็เลยชวนพี่ไปตัดอ้อยแล้วจะแบกเอาอ้อยนี้ไปบ้านของป้า ไปบอกป้าแล้วถึงจะกลับไปบ้านของผม ถ้าอย่างนั้นป้าก็เอาเสีย แน่ะ มันพูดเองนะ ถ้าอย่างนั้นป้าก็เอาเสีย โอ้ย.กูไม่เอาแหละ สูดตัดมาได้สูก็เอาเสีย ก็ยืม ๆ อยู่อย่างนั้นละนะ โอ้ย.เราจำไม่ลืมนะ ไม่มีกิริยาหน้าบึ้งใส่เลย โอ้ย.กูไม่เอาแหละสูเอาเสีย เราก็แบกอ้อยไปนี่มันก็แก้ตัวของมันได้แคง บอกว่าไม่ขโมย ร้อยเปอร์เซ็นต์มันขโมย คือเขาหิวมากเขาไม่ได้ขโมยเขาหิวมาก เขาตัดอ้อยแล้วถึงจะไปบอกเจ้าของเขาถึงจะแบกอ้อยไปบ้าน แหม หวานมากนะจนกระทั่งป้าก็เชื่อ ดูซินะโวหารของมันนี่ลงมาสภาพนั้น

จากนั้นก็ก้าวถึงขั้นบวชละที่นี้ เวลาบวชคือขั้นเรื่อยบวช เดินขั้นเรื่อย บึง ๆ ชั้นเรื่อยเลย ออกกรรมฐาน ที่มันสละเป็นสละตายไปอยู่ในป่าในเขาในถ้ำเงื่อมผาคคนเดียว ๆ เพราะเราชอบไปคนเดียวตามนิสัยของตัวเองถึงได้เด็ด ให้ไปกับหมูกับเพื่อนมันเป็นน้ำไหลบ่า บ่าทางนั้นบ่าทางนี้ หากเป็นความรับผิดชอบกันลึก ๆ นั้นแหละ ถ้าไปคนเดียวแล้วปล่อยเลย เป็นก็เป็นตายก็ตายพอ การกินนี่อยากกินเมื่อไหร่ก็กิน ไม่กินก็วันช่างมันเฉยเลย นั่นละมันก็เด็ดของมันเรื่อย ๆ ทางร่างกายก็เด็ด หนักมากทุกซั่มมาก ทางใจก็ทุกซั่มหนักเข้า ๆ เร่งเข้า ๆ ความทุกซั่มทางร่างกายอะไรไม่สนใจ มีแต่จะบึกจะบิ่นเรื่อย ๆ

จนกระทั่งถึงได้หลักได้เกณฑ์ทางจิต สมณะคือความสงบก็มี สมาธิก็มี สมาธิถึงขั้นเต็มภูมิ จิตใจอยู่ที่ไหนเย็นสบาย แน่นหนามั่นคงเหมือนภูเขาแน่นปึ๋ง สมาธิแน่นปึ๋งเลย อารมณ์อะไรไม่เข้ามายุ่ง มีแต่ความสงบใจเป็นความสุขอยู่ในนั้น จากนั้นก็ก้าวออกทางด้านปัญญา มีแต่ปั่นข้างหน้าเรื่อย เล็งดู ออกทางด้านปัญญา ทางด้านปัญญาก็เหมือนกัน พอออกทางด้านปัญญาก็เบิกกว้างออก ๆ ๆ ทิ้งข้างหลัง ๆ เรื่อย ตี๋มข้างหน้าเรื่อย ๆ หมุนเข้าไปจนกระทั่งถึงเป็นอัตโนมัติ ถึงธรรมชั้นความเพียรเป็นอัตโนมัติมันยิ่งหมุนเลยที่นี้ หมุนถึงขนาดไม่หลับไม่นอน กลางคืนนอนไม่หลับ เห็นทุกซั่มเห็นภัยของกองทุกซั่มขนาดนอนไม่หลับว่างั้นเลย แล้วเห็นคุณค่าแห่งธรรมที่จะหลุดลาออกจากกองทุกซั่มก็แบบนอนไม่หลับเหมือนกัน

เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็หมุนตัวของมัน นอนไม่หลับ กลางวันก็จะไม่หลับ ต้องบังคับให้นอน กลางคืนก็ตีกลางวันก็ตีหมุนตี ๆ เร่งเรื่อย ถึงขั้นอัตโนมัติแล้วคำว่าความเพียรไม่มี มีแต่รั้งเอาไว้ ๆ ความเพียรถ้าว่าเพียรก็ เพียรเพื่อพ้นทุกซั่มอันเป็นจุดสุดยอด นี่เรียกว่าเพียรเพื่อพ้นทุกซั่ม แต่ความเพียรในปัจจุบันนี้ไม่มี มันรุนแรงมากผาดโผนมาก ต้องได้รั้งเอาไว้ ๆ หมุนตี๋ ๆ นี่พูดถึงสรุปถึงเรื่องการดำเนินของตัวเอง ไม่มีหยุดมีถอย ไม่สนใจกับอะไรเลย เหมือนนักมวยเข้าวงในกัน ไม่สนใจกับอะไร แม้แต่กรรมการเข้ามายุ่งไม่ได้เวลานั้น อันนี้ก็เหมือนกันยุ่งไม่ได้ สิ่งภายนอกรอบด้านไม่สนใจเลย มีแต่กิเลสกับธรรมพัดกันอยู่โดยเฉพาะ ๆ นี่เรียกว่าอัตโนมัติของธรรม เมื่อถึงขั้นที่จะเป็นไปได้แล้วมันจะหมุนของมันเอง ไม่ว่าหัวใจดวงใดก็ตาม เวลาถูไถก็ถูไถ

เวลาถึงขั้นเป็นเองเป็นอัตโนมัติเพราะเห็นโทษเห็นภัยเต็มเหนี่ยว ของกิเลสนั้นเห็นเต็มเหนี่ยว เห็นคุณค่าของธรรมก็เต็มที ถึงขนาดที่ว่านอนไม่ได้ด้วยกัน แล้วก็พัดกัน จิตใจก็สง่าขึ้น ๆ สว่างไสว ๆ คล่องแคล่วว่องไว กับกิเลสนี้รวดเร็วมาก ๆ ถึงขนาดว่าอยากพบกิเลสตัวไหนให้ผ่านมาขาดสะบั้น ๆ นี่ละสติปัญญาอัตโนมัติแกล้วยถ้าสามารถ เข้าถึงขั้น

มหาสติมหาปัญญาด้วยแล้วยิ่งไม่มีอะไร มีแต่ฟุ้ง ๆ จนกระทั่งมันขาดสะบั้นไปหมดโดยสิ้นเชิงในปัจจุบันเห็นประจักษ์ใจ สนฺทิกฺขุโณ ประกาศก้องขึ้นมา นี่ละ สนฺทิกฺขุโณ คือผลนั้นละ เป็นเรื่องเจ้าของรู้อเองเห็นเอง สนฺทิกฺขุโณ ผู้ปฏิบัติจะรู้อเองเห็นเองเฉพาะเจ้าของเท่านั้น นี่ขึ้นแล้วในปัจจุบันผางเลย นี่ผลเกิดมาจากเหตุที่ตะเกียกตะกายมาบีนมา บีนมาทั้งยากทั้งง่ายมันก็หนุ่กันทั้งนั้น จะลำบากไม่ลำบากก็ค้อยหนุ่กันไป ๆ จนกระทั่งถึงชั้นของมัน

เมื่อหนุ่ไม่หยุดมันก็ถึงได้ นี้เรียกว่า ความเพียร วิริเยณ ทุกฺขมจฺเจติ คนจะหลุดพ้นจากทุกข์ไปได้เพราะความเพียร เพียรพยายามตลอด ๆ จากนั้นก็ถึงขั้นรั้งเอาไว้ ไม่มีใครพูดนะตรงนี้ มีแต่ท่านบอกว่า วิริเยณ ทุกฺขมจฺเจติ คนจะหลุดพ้นจากทุกข์ไปได้เพราะความพากเพียร นี่ท่านว่า ไ้อ้เราก็ก้าวทางนี้ พอถึงขั้นนั้นความพากเพียรนี้หายหน้าไป มีแต่คนจะหลุดพ้นจากทุกข์เพราะรั้งเอาไว้ ไม่งั้นมันจะเลยเถิด นี่เราบัญญัติของเราเองนะ เราเป็นของเราเองไม่มีในพระบัญญัติละ แต่มันมีในหัวใจของเรา มันรอไม่ได้มีแต่หนุ่ตัว ๆ ได้รั้งเอาไว้ คำว่ารั้งเอาไว้คือว่ามันจะเลยเถิด ความเลยเถิดดีเมื่อไหร่ ก็คือว่าเกินไป พักเข้ามาสู่สมาธิสงบอารมณ์แล้วออก นั้น คำว่ารั้งเอาไว้ รั้งเข้ามาสู่สมาธิหรือรั้งเข้ามาเพื่อหลับนอน ๒ อย่าง พอปล่อยป้บก็ฝึงเลย ที่นี้ไม่ต้องได้ว่าเพียรแหละ ฝึง ๆ จนกระทั่งหมดเหตุหมดปัจจัยโดยสิ้นเชิง

ความทุกข์ทั้งหลายที่เคยแบกหามาตั้งกับตั้งกัลป์ก็ขาดสะบั้นลงไป พร้อมกันกับกิเลสตัวสร้างคามทุกข์ขึ้นมาในขณะเดียวกันหมดโดยสิ้นเชิง ธรรมชาติที่นอกสมมุติซึ่งถูกกิเลสครอบเอาไว้เปิดจ้าขึ้นมาเลย อันนั้นพังทลาย นี่อำนาจแห่งความพากความเพียร ความอดความทนหนุ่ไปเถอะ ไม่ได้มากได้น้อยได้ แต่ถ้าลงได้ฝึนแล้วได้ทั้งนั้น ไม่ฝึนนี้มันถึงไม่ได้เรื่องได้ราว มีแต่จะจม เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ สายแล้ว

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com